

08 / 2020 | 059

GOTHARD

měsíčník bubenečské farnosti

FARNOS+
BUBENEČ

Vážení a milí farníci,

tato úvodní slova do srpnového měsíčníku píšu v Nových Hradech, kam jsem i s kamarádem a našimi koly na čtyři dny odjel, abych si odpočinul. Plánovaná dvoutýdenní dovolená v Černé Hoře sice padla, ale tak jako mnozí z vás, i já jsem se musel rychle zorientovat v nově nastalé situaci a bez většího remcání či litování najít nějaké jiné řešení. Chtělo by se mi napsat „náhradní“, ale nějak mi to nepříjde příliš vhodné. Vždyť co je změna plánované dovolené oproti nalomenému zdraví a co je možné snížení vlastního pohodlí oproti ekonomickému krachu? A vůbec, všechno je letos tak trochu jiné. Na první pohled se u nás sice vše vrátilo do kolejí, po kterých jsme byli poslední desetiletí zvyklí kráčet, ale někde uvnitř nás dřímá určitá nejistota, někdy možná i obava. Je opravdu všechno kolem nás v pořádku? Nevrátí se i do našich obcí a rodin strach z covidu anebo jiné pandemie? Nestaneme se i my uzavřeným ostrůvkem, z něhož nebudeme moct vystoupit a do něhož nebude moct vstoupit nikdo zvenčí?

Je ráno a já chystám dnešní cyklotrasu. Jsme kousek od rakouských hranic a pro dnešek plánuji navštívit historické centrum Vitorazska, které kdysi patřilo do Českého království. Městečko Weitra je opravdu „za humny“, i když jízdu tam i zpátky vezmu oklikou přes různé drobné cíle, dnes toho nenajzdáme mnoho, čeká nás necelých 40 kilometrů. Přesto se při přípravě zabývám nejen otázkami vzdáleností, vrchařské náročnosti terénu a občerstvení na cestě, ale na internetu hledám také informace o bezpečnosti v této krajině a hygienických pravidlech, která zde aktuálně platí.

Když jsem se dnes modlil ranní modlitbu, na chvíli jsem se zamýšlel nad tím, jak málo vlastně stačilo, aby se změnilo naše smýšlení a chování. Podvědomé i to vědomé. Údaje o situaci v Česku i zahraničí, týkající se koronaviru, nás v různých tabulkách atakovaly dnes a denně. A ovlivnily jednotlivce i celé komunity tak jako asi nic jiného doposud. Nejde jen o roušky a dezinfekci, ale

především o naše vzájemné kontakty. Kdo s kým se může vidět, kdo koho a kde může navštívit. Najednou nehrají vůbec žádnou roli potřeby druhých, ale naše vlastní.

Asi už tušíte, kam mířím. Evangelium čteme a slyšíme nejen několik let, ale naše obyvatelstvo či jeho představitelé se leckdy a leckde chlubí, jak již tisíciletí máme křesťanské kořeny, které si nikým cizím nedáme vzít. Jinými slovy jako bychom deklarovali, že se již od Velké Moravy řídíme (a chceme řídit) učením Ježíše Krista. Ale je tomu tak?

V červenci i v srpnu se ve všech farnostech, které znám, bohoslužebné i společenské programy značně redukuje: vypínáme setkávání dětí, mládeže, rodin i seniorů, neběží náboženství dětí ani biblické hodiny, leckde na nějakých deset týdnů ustanou dokonce i charitní aktivity. Věnujeme se sobě, svému odpočinku a relaxu. Samozřejmě, že my duchovní, počínaje bohoslovci a konče papežem, tvrdíme a budeme tvrdit, že život křesťana ani o prázdninách či dovolené nekončí a že zásady, kterým se učíme v kostelích na mši, se pak mají projevat v reálných myšlenkách, slovech i skutcích, ať jsme kdekoli.

Když jsem dokončil dnešní plánování cyklotrasy, vrátil jsem se ještě na chvíli k modlitbě. Prosil jsem Pána Boha, aby nikdo z nás, kdo se hlásíme k víře, ústně ani písemně nechrlil pouze teoretické principy, abychom se neoháněli krásnými slovy o lásce, ale abychom to, čemu jsme uvěřili, opravdu každodenně žili. O druhé se totiž máme starat nejen pasivně (abychom je nenakazili), ale především aktivně (abychom jim byli nablízku, když budou nakaženi). O druhé se máme zajímat nejen z „home office“, ale především v terénu. Druhé mám skutečně milovat nejen v dobách klidných, ale i bouřlivých. Nejen, když je nám dobře a neobjím se o sebe, ale i tehdy, když bychom měli nasadit vlastní život. Křesťany jsme a máme být i o dovolené. Nejen slovy v úvodníku...

P. Miler

Milí farníci,

jednu ze svých letních praxí jsem letos vykonával v Nemocnici Milosrdných sester sv. Karla Boromejského v Praze. Kurz pastorační péče o nemocné, který jsem tam s dalšími třemi účastníky absolvoval, sestával z teorie i praxe. Každý den jsme navštěvovali pacienty, naslouchali jim a učili se jim otevírat jejich duchovní svět a orientovat se v něm. Každý den jsme svou práci reflektovali a vzájemně se posouvali dál.

Všechna ta setkání a všechny ty rozhovory se mi spojily v jedné pasáži z Exupéryho Malého prince:

„Mám taky žízeň... hledejme studnu...“ Mávl jsem unaveně rukou: nemá vůbec smysl hledat studnu nazdařbůh v nekonečné poušti. Přesto jsme se dali na cestu. Když jsme tak kráčeli celé hodiny mlčky, snesla se noc a začaly se rozzihát

hvězdy. Viděl jsem je jako ve snu, protože jsem měl ze žízně trochu horečku. Slova malého prince mi tančila v mysli. „Tak ty máš také žízeň?“ zeptal jsem se ho. Neodpověděl mi na otázku. Řekl pouze: „Voda může dělat dobře i srdci...“ Nerozuměl jsem jeho odpovědi, ale mlčel jsem... Dobře jsem věděl, že se ho nesmím ptát. Byl unaven. Sedl si. Já jsem si sedl vedle něho. Chvilí mlčel a pak ještě řekl: „Hvězdy jsou krásné, protože je na nich květina, kterou není vidět...“ „Ano, jistě,“ řekl jsem a mlčky jsem pozoroval vlny písku ve svitu měsíce. „Poušť je krásná...“, dodal. A měl pravdu. Vždycky jsem miloval poušť. Usedneme na pískový přesyp... Nevidíme nic... Neslyšíme nic... A přece něco září v tichu... „Poušť je krásná právě tím, že někde skrývá studnu...“, řekl malý princ.

Dva týdny jsme chodili za pacienty, abychom jim pomáhali hledat studnu. Učili jsme se jim naslouchat a ptát se a někdy to skutečně vypadalo jako v tomto úryvku z Malého prince, kdy se naše otázky s odpověďmi pacientů míjely a nepotkávaly. Učili jsme se s pacienty hledět na hvězdy pro krásu, která není vidět, a sdílet sílu ticha, která posouvá mnohdy víc nežli tisíc slov. Ačkoli někdy tu a tam v hloubi mysli zaznívala otázka, zda má vůbec smysl hledat studnu v poušti, dva týdny kurzu nemocničního kaplanství mi daly z nového pohledu pochopit slova, proč je poušť krásná právě tím, že někde skrývá studnu. Práce nemocničního kaplana je totiž specifická tím, že se kaplan v určitém bodě připojí k životní cestě pacienta, chvíli s ním putuje a pak se zase odpojí. I v běžném životě potkáváme spoustu lidí jen na několik málo chvil a ke studni spolu s nimi nikdy nedojdeme. S žádným z pacientů se už pravděpodobně nikdy neuvidím. Přesto společné hledání studny bylo pro mne mnohdy více nežli se sejít přímo až u ní.

miadal

Dvůr Králové

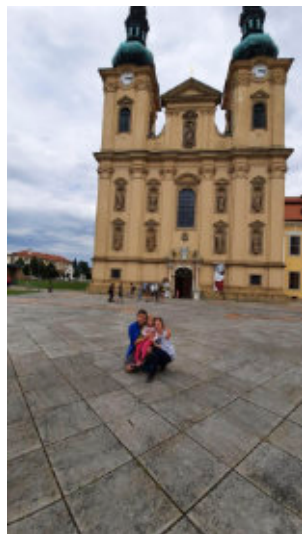
Zdravíme všechny farníky, dovolenou trávíme na Safari. Teprve při pohledu na africká zvířata jsme pochopili, jaký má Bůh smysl pro humor.

Anežka Holá a spol.

Hrad Kašperk

Pozdrav všem farníkům z krátké dovolené na krásné Šumavě posílá

Lidka L.

Velehrad

Posíláme srdečný pozdrav z Velehradu.

Bořutovi

Alt Weitra

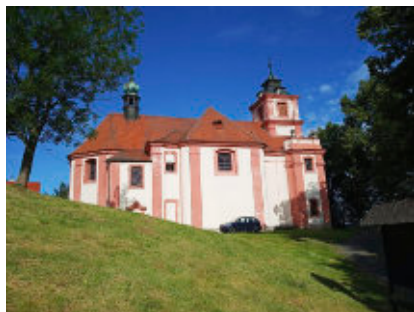
Výhoda cyklistické dovolené není jen v tom, že člověk aktivně něco dělá pro svou fyzickou, ale i v tom, že při jízdě může přemýšlet nad krásou toho, co vidí, i toho, co ho čeká. Věřím, že nás ve farnosti čeká řada hezkých okamžiků. Myslím na všechny.

P. Miloš

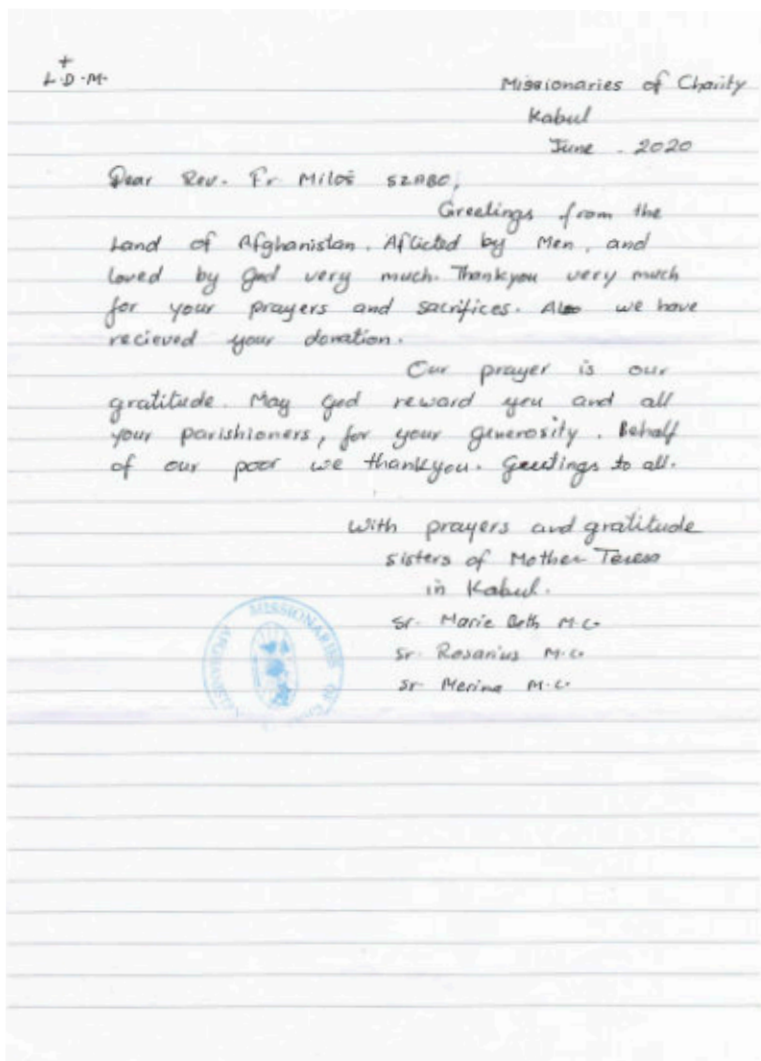
Petrovice

Posíláme moc pozdravů z Petrovic, kde jsme byli v neděli na mši svaté. Mysleli jsme na celou farnost!

Dynbylovi

V rámci Modlitby za svět naše farnost pomáhá nejenom duchovně, ale i materiálně: hned první měsíc (leden 2020) jsme pomohli sirotčinci, který v Kábulu spravují sestry Matky Terezy. Za tuto pomoc již děkoval tamní katolický ordinář (nejvyšší představitel katolické církve v Afghánistánu) Mons. Giovanni Scalese, zástupce českého velvyslance v Afghánistánu Filip Vurm a nyní zaslaly děkovný ručně psaný dopis i samotné sestřičky. Přikládáme ho v originálním znění.

V předchozím měsíci (červenec 2020) jsme stejným způsobem pomáhali chudým v argentinské diecézi Añatuya. Podrobnosti uvedeme v příštím čísle Gotharda.

Co může udělat pro mír ve světě obyčejný člověk? Nic? Jen čekat, co udělají vlády světa a jak budou reagovat jednotlivé národy na různé národnostní nebo náboženské konflikty? Něco přece jen udělat můžeme. V několikaletém projektu Modlitba za svět putujeme doslova po celém světě: každé první pondělí v měsíci v 17:30 je u Sv. Gotharda sloužena mše za určitou zemi, po níž následuje přednáška a krátká diskuse, ukončená představením státní hymny. Celý měsíc se pak společně i osobně modlíme na úmysly týkající se této země. Chceme prosit Boha za bezpečný svět, aby byl místem života nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se teprve narodí.

Arménie

Arménie je nesmírně starým státem, jehož obyvatelstvo a území zůstávají poměrně stejné už od doby Římské říše. Její pozice na pomezí východního a západního světa znamenala, že na velké části historie byla země pod nadvládou cizí mocnosti, ať už silného souseda, nebo procházejících nájezdníků.

Samostatná Arménie se v moderních dějinách objevuje v roce 1918, kdy se jí po první světové válce (a dvouletém období systematického vyvražďování, v němž zahynulo několik set tisíc Arménů) podařilo získat nezávislost na rozpadající se Osmanské říši. Země však byla rychle integrována do Sovětského svazu, jehož částí zůstala až do jeho rozpadu. V roce 1989 se země dostala se sousedním Ázerbájdžánem do konfliktu o plošinu Náhorní Karabach, ze kterého se Arménie vynořila jako vítěz díky podpoře Ruska. Tento konflikt definoval postoj Arménie jako samostatné země: Arménie je dodnes jedním z velkých spojenců Ruské federace. V současnosti země čelí dozvukům nedávné politické krize, ale především dlouhodobé problematice svého vztahu se sousedním Tureckem, s nímž se pře o jeho aktivní účast na výše zmíněném vyvražďování Arménů.

Vojtěch Greger

Dnešní území Arménie je zcela odlišné od toho, jaké obývali Arméni v době, kdy se k nim dostalo křesťanství. Podle tradice mezi ně přišli hlásat učení Ježíše Krista samotní apoštolové Juda Tadeáš a Bartoloměj, kteří pobývali mezi četnými židovskými komunitami, čile obchodujícími s domácím obyvatelstvem. Právě v arménském prostředí vznikla apokryfní evangelia, z nichž jsou známa jména tří východních mudrců – Kašpar, Melichar a Baltazar.

Za vlastního misionáře země je považován sv. Řehoř Iluminátor, jenž přivedl ke křesťanství arménského krále Tiridata III., který následně prohlásil křesťanskou víru za státní náboženství, a to už roku 301, tedy osm desetiletí předtím, než se tak v roce 380 stalo v Římské říši.

V roce 451 se konal v Chalkedonu důležitý církevní koncil, jenž odsoudil monofyzitismus. Arménský katolikos jako nejvyšší hlava mladé církve se tohoto koncilu nemohl účastnit a ve snaze uchránit čisté učení Ježíše Krista nakonec závěry koncilu odmítl.

Když se Arméni ocitli v obklopení islámských národů a nedostali žádnou pomoc ani z Říma, ani z Byzance, neudržovali náboženské *communio* ani s jedním z těchto dvou velkých center křesťanství. Proto nelze arménskou apoštolskou církev považovat za pravoslavnou. Pouze malá část Arménů dnes vyznává jiné náboženství než arménské, několik tisíc katolíků má své duchovní centrum ve městě Gjumri.

P. Miloš

: Další informace jsou v době 3. 8. 2020 – 6. 9. 2020 uvedeny na cedulích, umístěných v zadní části kostela.

Milí spolufarníci,

v září nás čeká moje oblíbená poprázdňinová akce, kterou je farní táborák. O prázdninách je velká část našich farníků na cestách a nemůžeme se v neděli potkat na mši svaté a pozdravit se. Právě k tomu slouží to farní odpoledne, kdy se velká většina po prázdninách zase sejde, a myslím, že nemluví jen sama za sebe, že je velmi příjemné vidět po dvou měsících zase známé tváře.

Při příležitosti farního táboráku budeme letos poprvé pořádat jakýsi malý jarmark, jehož součástí bude bazárek dětského oblečení a trh vlastních výrobků. Dětské oblečení nabídnou maminky s dětmi, na trh může své dobroty přinést kdokoli z nás. Vše bude za dobrovolný příspěvek.

Jarmark býval kdysi významnou hospodářskou, ale i společenskou událostí, a o to jde i nám. Popovídat si tak můžeme nejen u ohně a buřtů, ale i u domácích marmelád, zavařenin, chlebů, klobásek, nakládaných okurek, sirupů, nabízet můžete sušené ovoce nebo houby, anebo se pochlubit domácí pálenkou. Produkty musí být z vaší domácí výroby a přinést je můžete mezi 15. a 16. hodinou. Na přístupové cestě k faře (mezi Obchodní akademií a kostelem) budou již připraveny stoly, u kterých mě najdete, abych Vám pomohla s výběrem. Táborák začíná v 15 hodin, samotný jarmark pak od 16 hodin.

Kdo by chtěl pomoci s pořádáním, ať se už brzy ozve na e-mail farnicharita@farnostbubenec.cz. Děkuji!

Aby toho nebylo málo, u jednoho stolu budete moct zhlédnout výrobky farního dámského klubu a za drobný příspěvek si něco z toho odnést domů. Naše dámy jsou skutečně kreativní: uvidíte například květinové věnečky, vyráběné z papírových proložek na vajíčka, plstěné výrobky z ovčího rouna, háčkovaná zvířátka nebo šité drobnosti. Bude se na co těšit. Výtěžek celé akce poputuje sestrám vincentkám do Staré Boleslavi, které pracují v Domově sv. Václava, kde slouží věkem pokročilým seniorům. Kromě této péče vedou i Nízkoprahové centrum, kde pomáhají lidem bez domova a sociálně slabým. Od roku 2015 zprostředkovávají mužům bez domova ubytování ve vysloužilých stavebních buňkách a pomáhají jim znovu nalézt svou vlastní důstojnost a učit se nést zodpovědnost za své činy. Mimo jiné se tak tito pánové starají i o stádo oveček. Sestřičky se ve své rozmanité službě dále starají též o rodiny v nouzi, matky samozvitelek nebo sociálně slabé jedince.

Tereza Neradová

Kromě zrekonstruované farní budovy postupně upravujeme a zvelebujeme i její okolí. Díky obětavým dámám Mileně a Šárce se dnes již můžeme pochlubit pěknou zahradou, která z roku na rok mění svou tvář a stává se novým prostorem pro široké využití našich farníků i celé farní komunity. Zahradní prostor lze rozdělit na dvě části:

I. Kostelní zahrada

Parcela obklopující kostel sv. Gotharda doznala v posledním roce zásadní změny: byly odstraněny veškeré předměty, které sem nepatřily: léta nevyužívané a postupně rezavějící staré klepadlo na koberec, polorozpadlé betonové dlaždice, seschlé dřevo či suť z některých dávných stavebních prací.

V zadní části zahrady přibyl v těchto dnech kompostér, který by měl nahradit volně se hromadící biologický odpad, a nově vybudované ohniště již stabilně určuje místo, kde lze opékat buřt či jiné uzeniny.

Tráva, která je postupně zasévána i na lysá či stinná místa, je lučního charakteru, aby nemusela být sekána příliš často a v mezidobí, kdy se v tomto prostoru nekoná žádná akce, mohla skýtat nejen pěkný barevný vzhled, ale i přirozené prostředí pro drobný hmyz či ptactvo, které sem poslední dobou přilétá z nedaleké Stromovky.

V blízkém budoucnu farnost vstoupí do jednání s příslušnými institucemi, které spravují veřejné osvětlení historických budov, se žádostí o přesunutí reflektoru z centrální části zahrady na její okraj k bývalé hřbitovní zdi.

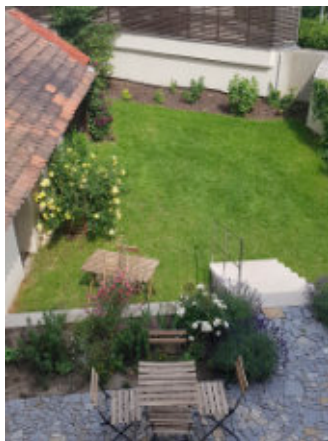

II. Farní zahrada

Zatímco v její zadní části je součástí terasy, na níž po loňských letničkách byly letos vysázeny dvouletky a trvalky, ve svahu u boční zdi fary se postupně třídí porost tak, aby byl jakousi zásobárnou pro floristky, pečující o květinovou výzdobu našeho kostela. Pokud se v posledních dvou letech něčemu na farní zahradě opravdu daří, tak jsou to nádherné záhony levandulí, které bují doslova ostošest. Letos se navíc povedlo revitalizovat i starý vinný kmen na zdi, která odděluje faru od sousední školy, takže se rysuje bohatá úroda vína.

Díky brigádě našich mladých mužů koncem letošního května již máme hotové trámové schody, jimiž se dá poměrně pohodlně dostat do spodní části zahrady, kde budeme ještě letos na podzim vyřazovat některé dřeviny, které sem nepatří. Kuklík, který je všudypřítomný, přijde též o své dominantní postavení a orlíčky se budou muset ostříhat. Třešeň prošla na jaře prořezáním, takže již tolik nestíní a daří se zde i magnolii, která letos na jaře po mnoha letech poprvé opět rozkvetla.

Tráva, setá ve farní zahradě, je vybírána z českých a německých směsí tak, aby tvořila stále zelený koberec, po kterém mohou běhat děti v kteroukoli roční dobu.

III. Svah v ulici Gotthardská

I když se nejedná o pozemek farnosti, z našeho podnětu by mělo dojít k jeho úpravě tak, aby byly odstraněny cizí nálety a suché stromy, čímž se více odkryje dominantní postavení kostela sv. Gotharda na skalnatém ostrohu nad Stromovkou. Součástí úpravy bude i obnovení mlatové cestičky od vchodu do kostela ke kapličce sv. Jana Nepomuckého.

Responzoriální žalm

Dalším neduhem ve většině našich kostelů je zpívání žalmů z kůru, nejčastěji přímo od varhan. Takto to léta bývalo a leckde to tak zůstalo i po liturgické reformě, která žalmům vrátila jejich důstojné místo v samotné bohoslužbě Slova. Nejde tedy již pouze o jeden ze zpěvů, s nimiž se během mše potýkáme, ale o Boží Slovo, které se nečte, ale zpívá. Tak, jak tomu bylo i při židovských bohoslužbách, a to nejen komunitních v chrámě a později v synagogách, ale i v jednotlivých rodinách.

Knihy žalmů má specifické postavení mezi ostatními biblickými knihami právě proto, že každý ze žalmů je uváděn jako zpívaný text, jemuž předchází nejen informace, kdo ho zpívá, ale často i situace, v níž je daný žalm zpíván.

Všeobecné pokyny k římskému misálu jednoznačně stanovují, že se žalmy přednášejí ze stejného místa, odkud se přednášejí i biblická čtení, tedy od ambonu (nebo z kazatelny tam, kde není ambon). Stejně tak je potřebné pečlivě vybírat zpěváky, kteří žalmy zpívají. Je na knězi, aby oslovil ty muže a ženy, kteří jsou schopni sólově zazpívat tuto část Bible tak, aby upozadili sebe, a naopak více vyzdvihli obsah zpívaného textu, protože jde o tu část mše, z níž bychom si měli co nejvíce zapamatovat a podle níž bychom též měli žít.

Je velmi doporučované, aby se přítomný lid do zpěvu žalmů zapojil zpěvem jednoduchých vět, které se pravidelně opakují po každé zazpívané sloce. Tyto věty by měly být zvoleny tak, aby byly snadno zapamatovatelné, a melodie zase tak, aby ji mohl zpívat lid i bez většího hudebního školení.

Zpívání žalmu od varhan by tedy mělo být stále větší výjimkou, kdy farnost nemá školeného žalmistu. V naší farnosti funguje dohromady sedm žalmistů, kteří si rozdělují dny, kdy se koná mše svatá, tak, aby dle možností ani jedna mše svatá nezůstala bez této služby.

: Pokračování Všeobecných pokynů k římskému misálu:

Aklamace před evangeliem

62. Po čtení, které bezprostředně předchází evangeliu, se zpívá Aleluja nebo jiný zpěv předepsaný v rubrikách, jak to vyžaduje liturgická doba. Tato aklamace tvoří samostatný obřad či úkon, jímž shromáždění věřících vítá Pána, který k němu bude v evangeliu promlouvat, pozdravuje ho a zpěvem vyznává svou víru. Aklamaci zpívají všichni vstoje, začíná schola nebo zpěvák, a může se i opakovat; vložený verš však zpívá schola nebo zpěvák.

a) Aleluja se zpívá po celý rok mimo dobu postní. Příslušné verše se berou buď z lekcionáře, nebo z Graduale.

b) V době postní se místo Aleluja zpívá verš před evangeliem uvedený v lekcionáři. Také se

může zpívat druhý žalm neboli traktus, tak jak je uveden v Graduale.

63. Je-li před evangeliem pouze jedno čtení:

a) v době, kdy se říká Aleluja, může se použít buď alelujový žalm, nebo žalm a Aleluja s příslušným veršem;

b) v době, kdy se Aleluja neříká, může se použít buď žalm a verš před evangeliem, nebo pouze žalm;

c) pokud se Aleluja nebo verš před evangeliem nezpívají, mohou se vynechat.

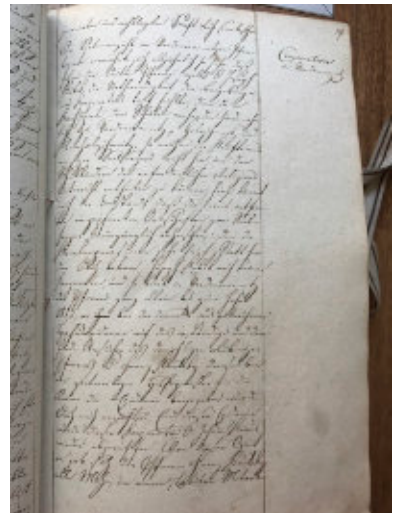
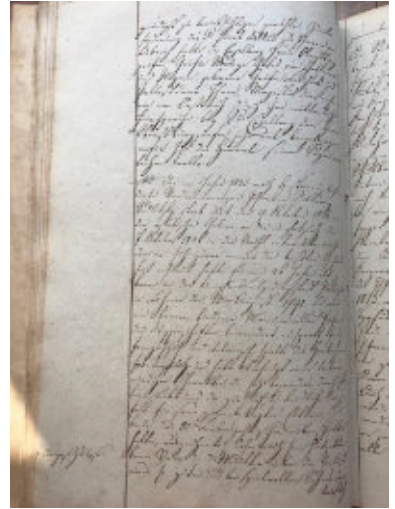
64. Sekvence, která je kromě dní Zmrtvýchvstání Páně a Seslání Ducha Svatého nezávazná, se zpívá před Aleluja.

K povýšení P. Karla Ullicka na faráře bubenečského velmi mnoho přispěla Excelence paní Nejvyšší pukraběnka Marie Chotková z Chotkova a Vojnína, rozená hraběnka Bercholdová a dvorní dáma Jejího Veličenstva císařovny rakouské, svou mateřskou přímluvou u Jeho Excelence pana Nejvyššího purkrabího, za což necht' jí Nebesa udělí své požehnání. P. Ludvík Sedlický, v roce 1835 do Hostivaře přeložený farář z Předního Ovence, tamtéž zemřel 9. října 1836 na asijskou cholera, kterou náhle onemocněl v noci 7. října, přičemž se předtím vždy těšil nejlepšímu zdraví. Byl 46 let star, narozen v královském věnném městě Poličce v Čechách 15. srpna 1791. Byl to muž řádný a poctivý, zběhlý ve všech oborech vědění, plynule hovořící jazykem francouzským a italským, skvěle hrající na klavír. Vůbec měl laskavou a milou povahu, která se vyznačovala především vzácnou a nejněžnější láskou synovskou ke svým dvěma starým rodičům, kteří již oba překročili osmdesátý rok života. Proto také jeho pozůstalý otec + [připsáno in margine: zoufalá] matka svého tak dobrého a příkladného syna želeli a oplakávali. Necht' odpočívá v pokoji.

[in margine:]

Kooperátoři v Předním Ovenci

Počet duší ve farním obvodu Předního Ovence se každoročně natolik rozmnožil, že již třetí tamní farář P. Josef Kubík naléhavě pocítoval nutnost přidání jednoho kooperátora, neboť zde ve farním okrsku se nacházejí tři školy: totiž v Předním Ovenci, Holešovicích a Malých Holešovicích (=Holešovičkách), a tak se jednomu jedinému duchovnímu správci nedostává sil, aby mohl školním dětem poskytovat žádoucí náboženské výuky. K tomu přistupuje okolnost, že značně vzdálené přífařené obce si vyžadují dva duchovní pastýře i proto, že je třeba často zaopatřovat nemocné. Přesto ještě nedostal P. Josef Kubík žádného kooperátora, a tak zůstal v Předním Ovenci farář zcela sám až do roku 1813, kdy tehdy po vypuknutí epidemie tyfu a po stálých a naléhavých žádostech tehdejšího faráře P. Františka Kautského [= Kouckého] byl téměř přidán dočasný pomocný duchovní po dobu trvání epidemie. Leč po ústupu této epidemie byl tento kooperátor P. Johann Kraus znovu odvolán. Od té doby farář František Kautský setrvalé usiloval, aby obdržel stálého spolupracovníka.

:foto: Mgr. Štěpán Duhář
:transliterace, transkripce a překlad:
:PhDr. Miroslav Kunštát, Ph.D.

Prezentace o papeži Františkovi

/2. 8.

Patří k nejoblíbenějším lidem planety, přesto se potýká se silnou kritikou právě uvnitř katolické církve. Jejím nejvyšším představitelem je od března 2013, kdy kardinálské konkláve zvolilo bývalého arcibiskupa hlavního města Argentiny Jorge Mario Bergoglia, jenž nahradil Benedikta XVI., který k poslednímu únoru téhož roku nečekaně ohlásil rezignaci na svůj úřad. Co vlastně víme o tomto vitálním osmdesátníkovi, o jeho mládí a o jeho předchozích názorech? Na závěr měsíce modliteb za Argentinu, v neděli 2. srpna 2020, se v 16 hodin můžeme sejít na faře, abychom se s tímto synem italských přístěhovalců, narozeným 17. prosince 1936, prostřednictvím prezentace blíže seznámili.

Modlitba za Arménii

/3. 8.

Arméni byli úplně prvním národem na světě, který křesťanství přijal jako své vlastní náboženství, a toto ztotožnění s vírou mu zůstalo během celých 20 století. V obavě o čistotu své víry nepřijali ani některé závěry koncilů, které si ve své době, kdy leželi obklopeni nejdříve Peršany a posléze Turky, nemohli nijak ověřit, čímž vznikla arménská apoštolská církev, uchováající si jedny z nejstarších liturgických tradic. Arméni zůstali své víře věrni i během staletí, kdy se jim snažili vnutit islám, kdy jim Turecko vzalo jejich vlastní území, na němž je místní obyvatelstvo doslova vyhubilo v genocidě, ale i v době, kdy Sovětský svaz všechny přesvědčoval, že arménská církev je jednou z odnoží pravoslavi. Arménie potřebuje naši modlitbu i dnes – na hranicích s Ázerbájdžánem se stále válčí a stále zde umírají vojáci i civilisté. Měsíc modlitby za tuto zemi začínáme v pondělí 3. srpna večerní mší svatou v 17:30.

Výstav Eucharistie

/7. 8.

V letních měsících chceme obvykle víc odpočívat. Nejde pouze o načerpání nových fyzických sil, ale o celkovou regeneraci organismu, vyčerpaného jak námáhavou prací, tak i psychickým vypětím. Zejména tito lidé velmi dobře vědí, jak důležité je i duševní odpočívání, kdy můžeme všechny starosti nejen hodit za hlavu, ale přímo je předat někomu, kdo je umí vyřešit lépe a dokonaleji. Pozvánka na

srpnový výstav eucharistie na první pátek 7. srpna od 17 hodin platí pro všechny bez rozdílu, zvláště pak ale pro ty, kteří prahnou po tichu a po přítomnosti někoho, kdo jim nejen tvrdí, že je miluje, ale kdo jim to již tolikrát dal najevo. Ježíš přítomný ve Svátosti Oltářní svou lásku k člověku prokázal nasazením vlastního života, nikdo se nemusí bát, že by mu v jeho trápeních a starostech nerozuměl, nebo že by ho nechal bez odpovědi.

Slavnost Nanebevzeří Panny Marie

/15. 8.

I když v římskokatolické církvi si tuto skutečnost, že Ježíšova Matka byla vzata do nebe i se svým tělem hned po ukončení svého pozemského života, takže její tělo nebylo podrobena rozkladu smrti, jako součást naší víry závazně připomínáme teprve od roku 1950, kdy ji papež Pius XII. vyhlásil jako dogma, tedy neomylnou pravdu víry, všechny východní církve mají tento svátek pod různými názvy (nejznámější je pravoslavné Uspenije) už od prvních staletí, dokonce to byla řecká církev, která již v polovině 6. století stanovila fixní datum slavení na 15. srpen. Zajímavostí je, že zatímco latinská a anglikánská církev toto datum z Východu přejaly, dnes ho neslavíme ve stejný den – ty církve, které si pro své náboženské slavnosti ponechaly starý juliánský kalendář, mají tento svátek o 14 dnů později, než je uveden v kalendáři gregoriánském. V sobotu 15. srpna se dozvíte více – přijďte oslavit Pannu Marii do kostela sv. Gotharda večer v 17:30.

Farní víkend v Hejnicích

/21.–23. 8.

Stejná víra by nás měla každým týdnem a každým rokem stále více přibližovat nejen k Bohu, ale i k sobě navzájem. Prikázání lásky k Bohu je podle Ježíše, jehož uznáváme za svého Pána a Učitele, neoddělitelně spjata s prikázáním lásky k bližnímu. Pouto, které nás u Sv. Gotharda pojí, tedy není pouze společné náboženství, ale i skutečné kamarádství a přátelství. Vždyť nikdo přece nechce trávit volný čas s někým, s kým si nerozumí anebo komu nedůvěřuje. Od pátečního odpoledne do nedělního večera 88 farníků tráví společný čas v bývalém františkánském klášteře v Hejnicích. Čekají nás zážitky na výletech, ale i společná sobotní grilovačka a slavnostní nedělní oběd hned po mši svaté ve zdejších nádherném kostele Navštívení Panny Marie.

Mše svaté
v kostele sv. Gotharda
letní provoz

středa 17:30
pátek 17:30
neděle 9:00

Otevřený kostel
středa 15:00–17:00

Úřední hodiny v kanceláři
pátek 14:30–16:45

Akce měsíce

2. 8. prezentace o papeži Františkovi /16:00
3. 8. Modlitba za Arménii /17:30
7. 8. výstav Eucharistie /17:00
15. 8. slavnost Nanebevzetí Panny Marie /17:30
21.–23. 8. farní víkend v Hejnicích
24. 8. svátek sv. Bartoloměje
25. 8. příprava na manželství I. /18:30

Zpovídání

30 minut přede mší (kromě neděle)

Ekonomické okénko

Od 15. června 2020 je možné přispět na provoz farnosti a její opravy i elektronicky platbou prostřednictvím QR kódu: stačí ho v mobilním bankovníctví načíst a není pak potřeba nosit hotovost do kostela na nedělní mši: přednastavená částka, kterou lze změnit, je 100.- Kč. QR kódy jsou mj. i na zdi u obou vchodů do kostela.

běžný provoz kostela
a aktivity farnosti

oprava elektřiny, topení
a úprava sakristie

Můžete-li přispět na chod farnosti anebo na některou oblast jejích aktivit finančním darem, můžete tak učinit anonymně do některé kasičky kostela ve zdi, anebo jednorázovým či pravidelným převodem na číslo účtu 201333389/0800, vedeného v České spořitelně.

Účel tohoto příspěvku je daný variabilním symbolem (VS):
a/ **oprava elektřiny, topení a úprava sakristie**: VS 5052018
b/ **běžný provoz kostela a aktivity farnosti**: VS 3032019
c/ **charitativní a humanitární projekty**: VS 1012020

web www.farnostbubenec.cz facebook **Farnost Bubeneč**
poštovní adresa Krupkovo nám. 32/6, 160 00 Praha 6 e-mail farnost.bubenec@gmail.com
IČ 61380288 č. účtu ČS 201333389/0800 farář P. Miloš Szabo mobil 731 625 968

FARNOS+
BUBENEČ